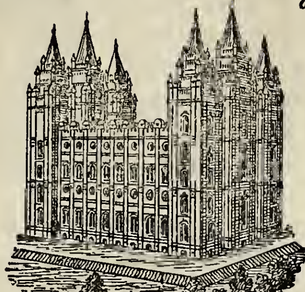
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. | Den 15de Juni 1902. | 51de Aargang.

Tale af Biskop Orson F. Whitney,

ved Gudstjenesten til Minde om Profeten Joseph Smiths Fødsel, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. December 1901.

I Morgen er det 96 Aar, siden Profeten Joseph Smith, denne Kirkes Grundlægger og Aabenbarer, aabnede sine naturlige Øjne i denne Verden. Det er ikke mere end passende, at de Sidste-Dages Hellige fejre denne Dag og betragte den som en af Kalenderens Højtidsdage. Verden sætter i sin Blindhedstilstand maaske ikke denne Mand eller hans Værk videre højt; — naar har vel en Guds Profet nydt Anseelse? — men denne Kirkes Medlemmer, Troens Børn, kunne ikke have en anden Mening om ham eller en anden Opfattelse af hans Sag end den nu gældende iblandt dem; han vil stedse indtage den første Plads i deres Hjerter; ingen anden kan i Følge deres Opfattelse stilles paa samme Trin som han. Og eftersom det nu snart er et Aarhundrede siden, at denne store Aand kom til Verden, lad os da for et Øjeblik anstille nogle Betragtninger over hans Livsgerning og se, hvilke Motiver der inspirerede ham.

Profetens Forfædre vare i flere Slægtled indfødte Amerikanere. Han fødtes den 23. December 1805 i den lille By Sharon, Windsor County, Vermont. Ti Aar senere flyttede hans Forældre ind i Staten New-Yorks vestlige Del. Forældrene vare Landboere, og Børnene vare ti i Tal, syv Sønner og tre Døtre; Joseph var det fjerde Barn. Her i dette fredelige Hjørne af Verden oprulledes Tæppet for det store sidste Dages

Drama, og snart blev Profetens Navn nævnet af saavel onde som gode Tunger den ganske Verden over.

Da han var mellem fjorten og femten Aar, modtog han sin første Aabenbaring, der var saa overordentlig vidunderlig. Gud selv og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham. Denne Begivenhed har i over 70 Aar været Genstand for megen Omtale og Diskussion. Bøger ere skrevne om dette Emne, og det er fremstillet paa alle mulige og umulige Maader, snart i et gunstigt Lys og snart i et ugunstigt; de, som ikke ere af vor Tro, have betragtet det som et latterligt Paafund, og for mange skeptisk anlagte Sidste-Dages Hellige er det blevet en Anstødssten.

Der var paa denne Tid en stærk religiøs Bevægelse i Manchester, Josephs Hjem, og i Egnen der omkring. Opvækkelsesmøder afholdtes af forskellige Kirkesamfund, og derved opstod den Tanke hos ham at søge Oplysning om, hvilken af de mange kristne Menigheder der var Guds anerkendte Kirke; han gik derfor en Foraarsmorgen ind i Lunden tæt ved Faderens Hus og aabnede sit Hjerte for den Gud, som „giver Alle gerne og bebrejder ikke".

Og hans ydmyge Bøn hørtes. Først bestod han dog en hidsig Strid med Mørkets Magter, som søgte at tage hans Liv og derigennem forhindre Guds Plan fra at blive gennemført; men se, da aabnedes Himmelen! han ser over sit Hoved en Lysstøtte, der straaler med en Styrke og Klarhed, som faar Middagssolen til at blegne. Mørkets Magter fly, og i Lyset over sig ser han to Væsener i menneskelige Skikkelser, og den ene af disse peger paa den anden og siger: „Denne er min elskelige Søn," og Sønnen erklærer til den forbavsede bedende Dreng, at Tidernes Fyldes Husholdning nu er aabnet, og at

Ej Kristi Kirke findes nu paa Jord;
Men Alle bort fra Vejen vegen var;
Og Præstelist holdt Magt fra Syd til Nord;
Guds Kraft den var fortrængt af Formular.
Forgæves Folk med Læben dyrked' Gud,
Og Herren med stor Mishag derpaa saa;
Derfor et Under nu han raaber ud;
Se! Denne Verdens Visdom skal forgaa.

Nu afsløredes der for Verden et vidunderligt Værk, som Profeterne havde forudsagt. Fra den første Begyndelse blev Verden som vækket op af en dyb Slummer til nyt Liv, til nye Sandheder; thi straks lød der en Erklæring, at det Væsen, som den kristne Verden i Tidsaldre havde tilbedt som en usynlig Aand, en Essens, „der var at søge i Solvarmen eller i Vindens kølige Pust, som indbefattes i Skæret fra Stjernerne

eller i Duften, der udgaar fra Blomsterne", at denne usynlige Kraft havde vist sig for en Dødelig og havde vist sig at være i menneskelig Skikkelse.

Det var mere, end den kristne Verden kunde staa for. Og dog var dette en Bekræftelse af Mose Ord, da han sagde, at Mennesket var skabt i Guds Billede, ligesom det stemmede fuldt overens med disse Frelsens Ord: „Den, som har set mig, har set Faderen."

Paulus bekræftede ogsaa disse Anskuelser; thi han sagde, at Jesus, Guds Søn (som var i Menneskets Skikkelse baade før og efter sin Opstandelse), var Faderens udtrykte Billede, og at, naar Herren kom, skulde vi blive ham lig.

Denne Ide, at to saa ophøjede Væsener, som Drengen sagde havde vist sig for ham og talt til ham, skulde nedlade sig til en saa simpel Handling, det var temmelig stivt. At tænke sig, at Gud og hans enbaarne Søn i det oplyste nittende Aarhundrede skulde ulejlige sig med at komme ned paa Jorden og aabenbare sig for en fattig Bondedreng, det var jo latterligt, ja, det var gudsbespotteligt. Saaledes lød det fra den samlede Kristenhed, og man enedes om at kalde det et Opspind af Djævelen.

Men denne Dom burde jo ikke komme som en Overraskelse; derimod forbavser det mig at høre, at der findes Sidste-Dages Hellige, som tvivle paa, at det virkelig var Faderen og Sønnen, som aabenbarede sig for Joseph Smith hin Foraarsdag i 1820. Det var maaske Engle; Guder var det ikke; disse høje Væsener have større og vigtigere Ting at varetage end at besvare en Drengs simple Bøn. Saaledes tale disse Tvivlere.

Saa var det vel ogsaa under Guds Søns Værdighed at komme til denne Jord og dø, for at Menneskene maatte leve, ligesom det vilde have været en Nedværdigelse for Gud i fordums Dage at tale til Profeterne og aabne nye Husholdninger? Tror du, o Daare, at du kan bedømme guddommelig Værdighed efter menneskelig Stolthed? Sagde Jesus ikke, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som een af Liljerne paa Marken? Og sagde han ikke ogsaa, at end ikke en Spurv falder til Jorden uden Guds Vidende, og at Mennesket er mere end mange Spurve? Sagde den samme Mester ikke ogsaa, at hvor to eller tre vare forsamlede i hans Navn, der vilde han være til Stede midt iblandt dem? Nej, vær kun forvisset om, at det ingenlunde er under sligt et Væsens Værdighed at besvare selv et lille Barns Bøn; det er tvertimod i nøje Overensstemmelse med hans Karakter og passer nøje med det Eksempel, han gav os.

Jeg finder det meget naturligt, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith og erklærede den sidste, den store Tidernes Fyldes Husholdning for aabnet. Profeterne havde jo tydeligt talt om, at Gud

skulde oprette en Husholdning i Tidernes Fylde for at samle Alt under eet Hoved udi Kristus, baade det i Himlene og det paa Jorden. Alle Evangeliets Husholdninger med de dertil hørende Nøgler, Fuldmagt og Herligheder, der lig en Række brudte Led strakte sig fra Tidernes Morgen til deres Aften, skulde sammenføjes til een lang Kæde umiddelbart før Kristi anden Tilkommelse. Opstandelsen var nær for Haanden, og de Levende og Døde skulde frelses. Det tusindaarige Riges Oprettelse stod for Døren; en Fredsregering var i Vente, under hvilken Jorden skulde beredes for den herlige Omdannelse, som den senere skulde gennemgaa. Guds Doms Dag var i Frembrud; den Gamle af Dage skulde indtage Dommersædet og alle de Døde, Smaa og Store, skulde dømmes og i Henhold til deres Gerninger modtage Belønning eller Straf. Det var i det yderste Øjeblik. Denne Planet skulde frelses, lutres og herliggøres. Et uhyre vigtigt Arbejde stod for Døren, et Arbejde, der gjaldt Millioners Skæbne. Kunde vel Guderne selv beskæftige sig med en bedre, en mere vigtig Sag? Er ikke Frelse af lige saa stor Betydning som Skabelse? Det var en Sag af saa uhyre stor Betydning, at den bliver et saare anseligt Gudearbejde; den var deres Opmærksomhed og Interesse værdig. (Fortsættes.)

Konferencen i Bergen.

De Sidste-Dages Hellige i Bergen afholdt Konference Lørdag den 3. og Søndag den 4. Maj. Nærværende vare Missions-Præsident Anthon L. Skanchy, Konference-Præsident Peter Jensen samt de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 i Lokalet i Kong Oscarsgade 5 og begyndte med Sang og Bøn. Præsident Jensen bød de Forsamlede Velkommen og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Ældsterne Erastus Skousen, John H. Berg, Andrew A. Jenson og Ernest F. Jørgensen bare kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder; de udtalte, at her fandtes mange oprigtige Mennesker, som vare glade ved at høre deres Vidnesbyrd, og de følte Lyst til at gaa fremad med fornyet Haab.

Koret sang til Afveksling.

Præsident Anthon L. Skanchy talte om de Forjættelser, som Herren lovede til Abraham og hans Sæd i de sidste Dage, at en Levning skulde frelses. Han følte, at Israels Efterkommere vare vidt udbredte her i dette Land, og at mange af dem blot ventede paa at høre Evangeliets glade Budskab for straks at annamme det med Glæde og saaledes deltage i Forjættelsen.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Form. Kl. 10 i Haandværker-Foreningens Lokale og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Ældsterne Eli J. Bell, Frederick Hansen, James P. Fugal og Hans P. Poulsen talte om Glæden, de følte over, at Gud igen havde aabenbaret sig i disse Dage; Herrens Ord er en Rettesnor for os. Guds Rige lignes i Bibelen ved en kostelig Perle; den, som tror og bliver døbt, skal blive salig, dette er en sikker Grundvold.

Koret sang til Afveksling.

Præsident Skanchy glædede sig ved Lejligheden, der gaves ham til i Forening med sine Brødre at bære Vidnesbyrd om, at Herren har talet paany. Kristus udvalgte almindelige Mænd, Fiskere, Toldere o. s. v., og udsendte dem med det evige Evangelium; paa samme Maade har han ogsaa i vore Dage sendt Mænd fra de forskellige Haandværker- og Livsstillinger for at forkynde Folket den evige Frelseplan, der var beredt, førend Verdens Grundvold blev lagt. Vi ere Alle Guds Børn, skabte i hans Billede, og det er en stor Vildfarelse, dersom vi hade, forfølge eller bekrige hverandre. Han sagde, at det ikke var tilfældigt, at Kristus led Døden paa Korset; thi Herren havde kendt Enden fra Begyndelsen. Gud har aabenbaret sig i vore Dage for at advare Menneskenes Børn for de Ødelæggelser, der ville komme over Jorderige i de sidste Dage, og det er Aarsagen til, at disse unge Mænd ere her. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Kl. 4 Eftm. fortsattes Konferencen og aabnedes med Sang og Bøn. Ældste N. C. Mortensen foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste Niels Larsen talte om, hvor nødvendigt det var at omvende sig fra Verdens Daarligheder; han omtalte sine Erfaringer i Kirken og bar Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed. Ældste Joseph Nelson sagde, at en Evangelie-Budbærer maa selv ubetinget leve efter Guds Bud og ikke tage Æren til sig selv; han nævnede Moses' og Gideons Eksempel; thi Gud ophøjer de Ringe og Svage, men fornedrer de Stolte. Ældste Joseph B. Jepsen sagde, at han vidste, at det Evangelium, som vi ere udsendte for at forkynde, vil frelse alle Mennesker.

Koret sang til Afveksling.

Præsident Skanchy sagde, at det glædede ham, at han kunde bære Vidnesbyrd om det samme som Gideon, Samuel, Elias, Zakarias og andre af Oldtidens Profeter, nemlig at en Engel havde gæstet Jorden samt genbragt det evige Evangelium, der genbringer de samme Principper, som Petrus forkyndte paa Pinsefestens Dag. Den Daab, som han forkyndte, var Neddyppelsens Daab, der er sammenlignet med Kristi Død, Begravelse og Opstandelse. Vi vide Alle, at Frelsens Plan er evig og uforanderlig; thi den var grundlagt, førend Jorden rullede ind

i sin nuværende Tilværelse. Han vidnede, at denne Frelsens Plan forkyndes i sin Renhed af denne Kirkes Ældster.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 8, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Ældste Søren Andersen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Han sagde, at enhver kan faa det samme Vidnesbyrd, hvis han undersøger paa den rette Maade. Ældste Christian Frøisland talte om, hvor nødvendigt det var for Alle at kende den eneste sande Gud, ikke en fremmed, men den, som skabte Himmelen, Jorden, Havet og Vandenes Kilder. Ældste N. C. Mortensen fremhævede, at der kun var eet Evangelium, og han formanede Alle til ikke at stole paa Menneskebud, men paa Gud og hans Befalinger, hvorved de ikke vilde bedrages. Han vidnede om Herrens store Værk i de sidste Dage.

Ældste Willard Skanchy fra Trondhjem sagde, at han følte sig tilfreds iblandt det norske Folk, og han havde her fundet mange Venner. Han fremhævede, at Evangeliet er det samme, der blev forkyndt i gamle Dage, og at de samme Gaver som den Gang følge dette Folk; de Syge helbredes, Djævle uddrives o. s. v., og den samme Kraft skal vedblive, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen; han havde selv set mange af de Sidste-Dages Hellige blive helbredede.

Præsident Peter Jensen sagde, at han havde tilbragt den lykkeligste Tid af sit Liv i Norge ved at forkynde dette Riges Evangelium til sine Medmennesker. Han fremhævede, at Missionærerne ikke tilbyde Folk noget, som de selv ikke efterleve, og de tog ikke Æren derfor, men gav Gud den, hvem den med Rette tilhører. Han talte om de Løgne, hvormed de Troende forfølges, og formanede til Trofasthed.

Koret sang til Afvekslig.

Præsident Skanchy sagde, at vi havde større Vidnesbyrd om Kristi andet Komme end de Hellige i Apostlenes Dage. Han fremhævede Lignelsen om Vingaards-Herren og talte om det passende deri paa vor Tid. Dernæst omtalte han Utah og det store Arbejde, de Hellige udføre der ved at bygge prægtige Templer og udføre Ordinancer baade for de Levende og de Døde, saa at Profetens Ord ere gaaede i Opfyldelse (Mal. 4.), og dette Arbejde vil vedblive, indtil Alle blive frelste ved eet Evangelium. Han vidnede, at dette er Værket, som Daniel saa skulde fremkomme i de sidste Dage; det vil gaa frem og opfylde hele Jorden, og ingen Magt kan standse det.

Konferencen sluttedes derpaa med Bøn og Taksigelse.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes der i Kong Oscarsgade 5 Søndagsskole-Konference, hvor Programmet viste Skolens stadige Fremgang, og hvor Præsident Skanchy og Ældsterne N. C. Mortensen og Willard Skanchy talte opmuntrende til Skolen.

Præstedømsmøder afholdtes om Mandagen Kl. 10 og 3, hvor Mis-

sionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference; den lyder saaledes: 17,948 Skrifter og 1,445 Bøger vare omsatte; 13,967 Fremmedes Huse besøgte; 333 ved Indbydelser; 3,535 evangeliske Samtaler og 490 Møder holdte samt 21 døbte.

Ældsterne beskikkedes til at virke i Konferencens respektive Grene som følger: I Bergen: Præsident Peter Jensen og Grensforstander N. C. Mortensen samt Chr. Froisland; i Aalesund: Søren Andersen og Hans P. Poulsen; i Haugesund: Eli J. Bell og Joseph Nelson; i Stavanger: Erastus Skousen og Niels Larsen; i Egersund: Frederick Hansen og Ernest Jørgensen; i Hardanger: James P. Fugal og John H. Berg og i Sogn: Andrev A. Jenson og Joseph A. Jepsen. Missionærerne modtoge af Præsidenterne Anthon L. Skanchy og Peter Jensen mange nyttige Raad angaaende deres Arbejde.

Tirsdag Aften gav den kvindelige Hjælpeforening en meget behagelig Fest for Missionærerne, og de Hellige bleve opmuntrede med Sang og Tale. Over 100 Fremmede vare til Stede.

Om Onsdagen afholdt den kvindelige Hjælpeforening Konference, og Organisationen sattes i fuld Virksomhed. Præsident Skanchy gav dem mange gode og tidssvarende Raad og Formaninger.

N. C. Mortensen, Skriver.

En værdifuld Bog.

»Deseret News« for i Lørdags indeholder følgende: „En af de mest værdifulde Bøger, der ere blevne udgivne, er i disse Dage udkommen fra Trykken, nemlig »Latter-day Saints Biographical Encyclopedia«. Udgiveren er Andrew Jenson, en af Kirkens assisterende Historieskrivere. Bogen indeholder biografiske Skildringer og Fotografier af fremragende Mænd og Kvinder i Kirken samt Kirkens Autoriteter fra Begyndelsen og næsten alle Stavspræsidenter og Biskopper.

Dette er den første Bog af denne Slags, som er bleven publiceret, siden Kirken blev organiseret, og det har taget flere Aar at samle alle de vigtige Oplysninger, som findes i den. Bogens Indhold er meget paalideligt, og den er af stor Værdi for dem, som studere Kirkens Historie. Den burde findes i Søndagsskolernes og i Ungdomsforeningernes saa vel som i Wardenes og Stavernes Biblioteker.

Vi anbefale dette værdifulde Værk til de Sidste-Dages Hellige som Begyndelsen til en Række Bind, der ville udkomme i Tidens Løb, naar de nødvendige Oplysninger ere skaffede tilveje." (Bikuben.)

Den 15de Juni 1902.

Velkommen!

Den 31. Maj ankom Præsident C. D. Fjeldsted samt Ældsterne Andrew Jensen og Hans O. Young fra Zion som specielle Missionærer til Skandinavien. Vi byde dem et hjerteligt Velkommen; det er os en stor Glæde igen at mødes med disse Brødre og nyde deres Selskab. Præsident Fjeldsted er denne Gang her i Skandinavien paa sit femte Besøg, der staar i Forbindelse med Missions-Husets Indvielse. Han medbragte en særlig Hilsen til de Hellige i Skandinavien fra Kirkens første Præsidentskab; Præsident Joseph F. Smith besøgte Skandinavien for mange Aar siden, og han mindes endnu med Velbehag de Helliges Broderkærlighed og Gæstfrihed. Siden Præsident Fjeldsted forlod København i Fjor i September, har han været beskæftiget med at indsamle Midler til Opbyggelse af Missions-Huset i København, og hans Iver for denne Sag i Forbindelse med den Liberalitet, der er udvist af de Hellige i Zion, har baaret gode Frugter, saa at vi med god Grund kunne lykønske ham til det opnaaede Resultat. Han har i denne saa vel som i enhver anden Sag, det har været hans Lod at deltage i, lagt en Iver og Nidkærhed for Dagen, der har gjort hans Navn berømmeligt, og kommende Slægter, især i disse nordiske Lande, ville have god Grund til at holde hans Navn i kærlig Erindring.

Vi uddrage følgende fra „Bikuben", dateret den 15. Maj 1902: „Ældste Andrew Jensen, en af Kirkens assisterende Historieskrivere, afrejste i Gaar Morges fra Salt Lake City til Danmark for at besørge Udgivelsen af en ny Udgave af Mormons Bog, der er bleven nøjagtig revideret af Præsident Anthon H. Lund og Ældste Andrew Jensen.

Siden den 3. December 1900 have Præsident Anthon H. Lund og Ældste Andrew Jensen benyttet al den Tid, de kunde faa tilovers, til at revidere den danske Udgave af Mormons Bog, hvis 1ste Oplag blev udgivet i Aaret 1851 af Ældste P. O. Hansen under Ledelse af Apostel Erastus Snow. Der blev den Gang trykt 3000 Eksemplarer. I 1858 udgav Præsident H. C. Haight 2det Oplag. I Aarene 1880 og 81 blev Bogen inddelt i Kapitler og Vers af Ældste Andrew Jensen, som den Gang var paa sin anden Mission til Danmark. Denne Udgave var lig den engelske, udarbejdet af Apostel Orson Pratt. Der blev da trykt 2000 Eksemplarer. Disse ere nu aldeles udsolgte, og Ældste Andrew Jensen er derfor bleven kaldet til Danmark for at besørge Trykningen af den fjerde Udgave."

Vi ønske Ældste Jensen al mulig Lykke og Fremgang med dette i Sandhed ansvarsfulde Arbejde.

Ældste Hans O. Young, som præsiderede over Kristiania Konference, da han blev afløst fra sin Mission i Fjor, havde Lejlighed til at tage en større Udflugt i denne Sommer, og han blev derfor kaldet af Kirkens Præsidentskab til at udføre en Mission i Skandinavien. Da han paa sin Mission erhvervede sig mange Venner, ville disse sikkert glædes ved hans geniale Selskab; det er hans Agt at gøre sit til at udbrede Herrens Sag iblandt sine Landsmænd, og vi ønske ham en behagelig Tid og megen Frugt af hans Virksomhed. Ældste Young er beskikket som omrejsende Ældste i Norge. Redaktionen.

Missions-Husets Indvielse.

Missions-Husets Indvielse er bestemt at skulle foregaa den 4., 5. og 6. Juli. Gennem de respektive Konference-Præsidenter er der til alle Missionærerne, som virke i Skandinavien, udsendt Indbydelse til at overvære Festligheden. Ligeledes er der sendt Indbydelse til de forskellige europæiske Missions-Præsidenter med Præsident Francis M. Lyman i Spidsen samt til Missionærer, som ønske at besøge os. Det vilde være ønskeligt, om saa mange som muligt af de Hellige vilde overvære Indvielsen; Møder ville rimeligvis blive holdte flere Steder i København, og der vil blive gjort Alt, for at Besøget kan blive saa behageligt som muligt.

Præsident Skanchy foretog for nogle Dage siden en hurtig Rejse til Kristiania for at undersøge Grenens Bygning. Stadens Bygnings-Inspektør indkaldtes til en Raadslagning desangaaende, og man enedes om, at Huset var i en usikker Tilstand. Præsidenten for Kristiania Konference havde imidlertid set sig om efter et andet Lokale og lejet et, der kan rumme 800 Personer. Det er Meningen saa snart som muligt at nedrive det gamle Hus paa Østerhaugsgade, der har været til saa stor Velsignelse for de Hellige, og at opføre en mere tidssvarende Bygning; vi haabe, at dette Maal maa kunne naas uden at møde Hindringer.

Præsident Fjeldsted rejste sammen med Præsident Skanchy, men Brødrene i Gøteborg paavirkede ham til at blive og overvære i det mindste eet Møde; Præsident Skanchy vendte derfor hjem alene.

Afløsning. Ældste Oliver Christiansen fra Københavns Konference blev afløst til at at afgaa fra Liverpool den 5. Juni, og Ældsterne Joseph N. Stohl og Joseph Felt ere afløste til at afgaa fra Liverpool den 19. Juni. Alle disse Brødre have virket trofast i Missionens Tjeneste, udført et godt Arbejde og ere hæderligt afløste for at vende tilbage til deres kære Hjem. Vi ønske dem en behagelig Rejse.

Forflyttelser. Ældsterne C. L. Anderson jun., P. W. Erickson, A. G. Jacobson, A. E. Anderson, A. W. Morrison, J. H. Jenson, L. S. Anderson, N. C. Wahlstrøm, H. Selander, C. A. Mattson og A. F. Sørensen bleve den 20. Maj kaldede til at virke i den nyoprettede Sundsvall Konference.

Hvilke ere Kirkens autoriserede Bøger?

Paa dette Spørgsmaal svarer »Deseret News«: Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog samt Den kostelige Perle. Disse Bøger bleve vedtagne som Kirkens autoriserede Lærdomsbøger af de forskellige Kvorumer af Præstedømmet paa Kirkens Generalkonference den 6. Oktober 1880, efter at John Taylor var bleven anerkendt som Præsident for Kirken. Alle andre Bøger indeholde kun personlige Anskuelser, for hvilke Forfatteren alene er ansvarlig. Dersom dette blev almindelig bekendt, vilde det maaske forhindre megen Diskussion i denne Sag.

Mormonisme og Spiritisme.

En æret Korrespondent beder os om at forklare Forskellen mellem vort Syn paa Aabenbaringer, der modtages gennem vor Kirkes Overhoved, og „spiritistiske" Meddelelser eller, som de kalde det, „Dødeliges Samfund med frigjorte Aander, der ere gaaede bag Sløret".

For os er der en meget stor Forskel. Aabenbaring fra Gud maa nødvendigvis være højere, større og af mere Værd end en Meddelelse fra et menneskeligt Væsen, selv om det er adskilt fra Legemet. Den første maa anses som ufejlbarlig. Den anden er maaske eller maaske ikke af større Vigtighed end en Meddelelse, som et legemligt Individ giver til et andet. Gud er den Allerhøjeste, og hans Ord er Sandhed; han har Ret baade til at befale og til at undervise. Lydighed imod hans Love og Befalinger er en ubetinget Nødvendighed. En lignende Underkastelse er ikke nødvendig med Hensyn til de uinspirerede Ord, som et menneskeligt Væsen taler til et andet, enten saa den personlige Intelligens er i Legemet eller ikke.

Der er god Grund til at tvivle om, hvorvidt de foregivne Med-

delelser fra „frigjorte Aander" i Virkeligheden ere, hvad de paastaas at være. Det er sikkert, at der er forbundet Bedragerier med mange af dem. Uden at tage Hensyn til Bedragerier, der vides at være praktiserede af nogle saakaldte Medier og Psykologer, er det paa ingen Maade afgjort, at de Individer, der siges at være under deres „Magt", ere frigjorte Aander, eller, hvis de ere det, at de ikke tale uden Myndighed i Andres Navn, der angives at være dem, de forestille. Selve Medierne blive ofte lige saa bedragne paa denne Maade som Folk, der modtage deres Meddelelser som kommende fra deres afdøde Venner.

Det er uden Tvivl sandt, at i mange Tilfælde synes spiritistiske Meddelelser at komme fra Væsener, som have forladt denne Tilværelse, Meddelelser, der hentyde til Fakta og Tildragelser, som det antages, Ingen kender undtagen de Individer, der deltoge i dem, og som maaske for første Gang kundgøre dem for de Levende. Ogsaa at Ting, som kun kendes af de Personer, der antages at aabenbare dem, og de Individer, de meddeles til, blive fremstillede i Seancerne og afgive Beviser til de Levende for, at de modtage Meddelelser fra de Døde. Men alt dette kunde udføres uden Nærværelse af nogen fra denne Verden frigjort Aand.

I Historiens langt hensvundne Tider befalede Gud sit Folk ikke at søge til dem, der gøre „Spørgsmaal til de Døde" eller øve Nekromanti, det er Meddelelser fra eller Samtaler med foregivne Døde, og den Formaning blev givet, at naar de Levende ønskede at høre fra de Døde, skulde de søge deres Gud og ikke saadanne Mellemled, der stod under den Almægtiges Band og Mishag. Det er bevisligt baade fra det gamle og det nye Testamente, at onde Aander og ikke Personer, som havde levet her, fik Indflydelse over dem, der hengav sig under dem, og paa denne Maade bedrog og ledede dem ind i alvorlige Vildfarelser. Vi tvivle slet ikke paa, at noget lignende udføres i Nutiden.

Det, der særligt udgør den store Forskel paa Guds Aabenbaring til Menneskene baade i Fortiden og i Nutiden og paa Spiritismens Udgydelser, er, at hin meddeler Menneskene Lys og Sandhed og aabenbarer værdifulde Principper, der ere nyttige baade for den nuværende og den tilkommende Tid, medens denne for største Delen, saa vidt vi have iagttaget, enten er barnagtig eller blot en Gentagelse af vel bekendte Ideer, der ikke trænge til nogen overnaturlig Erklærings Midler. Nogle af dem udvise en saa ringe Opfattelsesevne, at de have været benyttede som Argumenter mod Selvmord, eftersom de vise, hvorledes Intelligens aftager ved at passere „hinsides Sløret".

Vi forstaa selvfølgelig det Faktum, at guddommelig Aabenbaring vil fornægtes af Vantro. Vi tale fra vort Standpunkt om Tro paa Gud den evige Fader som et fuldkomment Væsen, ufejlbarlig, almægtig, som virker i og gennem Naturen og ved evige Love, og som endnu er villig og

rede til at aabenbare sig for sine Børn i Kødet og i Aanden, naar de søge ham i Oprigtighed og Lydighed; han vil lede og instruere dem gennem de Midler, som han har beskikket, og lede dem ved sin Aand, der vil oplyse deres Forstand og bære Vidnesbyrd om ham og hans Ord.

Guds Aabenbaringer ere givne gennem guddommelig bemyndigede og beskikkede Mænd. Der er en Orden i deres Meddelelser, som helt og holdent er borte i de foregivne Kundgørelser af frigjorte Aander. De sidste synes at være rede paa mindste Vink og Kald af hvilken som helst Person, der behager at kalde dem, og baade de, som søge dem, og de, som ere Medier af de foregivne Samkvem, behøve ikke at være retfærdige eller endog moralske i deres Opførsel eller Principper. Vi mene ikke dermed at brændemærke Psykologer eller deres Efterfølgere som umoralske eller uordentlige. Vi gøre kun den Paastand, at Renhed i Liv, Opførsel og Tanke ikke er nogen Betingelse for at modtage Meddelelser fra den Slags Aander, som svare paa ethvert Lune og enhver Fordring af de Nysgerrige iblandt begge Køn.

De Kundgørelser, der siges at komme fra den usete Verden gennem Spiritismen, ere upaalidelige og ofte vildledende. Intet originalt og praktisk for Menneskehedens Forbedring og Fremgang hidrører fra denne Kilde. Guds Aabenbaringer ere skikkede til Menneskenes Forstand og Stilling, hvor som helst de blive bekendte, og naar de udøves, befordre de Forening og aabenbare dydige Gerninger; de rense Sjælen, ophøje Intelligensen og oplade de evige Ting for Synet, medens Vidnesbyrd om deres Sandhed ved den Hellig-Aands Gave og Kraft gives til ethvert Individ, som er lydig mod det himmelske Bud. Det er „Profetiens sikre Ord“, og de skinne som Lyset paa mørke Steder; det, som før var Mysteri, bliver forstaaeligt, og det leder Menneskene ind i den almægtige Guds Nærværelse. (Deseret News.)

Fra gamle Peru.

I Følge videnskabelige Undersøgelser, der for kort Tid siden foretoges i Peru af Dr. Max Uhle efter Paaskyndelse af Kalifornia Universitet, er en ny Teori fremkommen angaaende dette Lands Urfolk og deres Civilisation. Denne Teori gaar ud paa, at Inkaerne, som Spanierne undertvang, ere et forholdsvis Nutids-Folk. Peru har været Slagmarken for forskellige Nationer og Stammer, og Inkaerne havde undertvunget disse eller deres Levninger førend Spaniernes Ankomst. Men tidligere end Inkaerne og de Nationer, som de undertvang, har der været endnu andre Nationer, hvorfra den senere Civilisation tildels er udsprungen og nedarvet. Deres Navne ere tabte, siger Dr. Uhle; deres Sprog er en Hemmelighed; men de have efterladt Spor af deres Civi-

lisation, og fra disse uddrage vi den Slutning, „at paa en Tid, ikke senere end to Tusind Aar (og der er al Rimelighed for, at det var endnu tidligere), beherskede de hele Peru, og de havde deres Hoved-Fæstninger og Citadeller i de øverste Dale af de peruvianske Andes-bjerge".

San Francisco chronicle af 16. Februar skriver, at Dr. Uhle har opdaget mange interessante Ting angaaende denne Folkerace, endskønt han ikke har fundet noget Bevis paa, at de nogen Tid besad et Skrift-sprog eller nedskrev deres Historie; han har opdaget, at de byggede Pyramider, forfærdigede Redskaber i smuk Stil og godt udført Arbejde; de byggede stærke Fæstninger, og deres Stæder vare anlagte saaledes, at de udgjorde et eneste stort Hus, et Værelse sluttende sig til et andet. Deres religiøse Ritual var udført med Omhu. De vare Landmænd og Kreaturopdrættere, dygtige Pottemagere og Mestre i Dekorering; de forstode kunstig Vanding, og de vare Krigere. Dr. Uhle siger, at de bragte Vandet gennem Kanaler fra en Terrasse til en anden paa Bjergsider, hvor de havde deres Boliger. Nogle af deres Ceremonier synes at have staaet i Forbindelse med disse Kanalers Aabning; visse herligt udarbejdede Træredskaber med heraldiske og bestemte Mærker antages at have været benyttede i denne Ritus — en Slags forhistorisk „sidste Spiger"-Ceremoni, saa at sige.

Eksploreren har ud af en Mængde Skatte beholdt en lille Potte som et Bevis paa deres Arbejds-Duelighed, med omhyggelig udarbejdede røde og sorte Mønstre, med en Indblanding af raa, dyriske Former. Den er lige saa blank og klar, som om den for nylig var kommen fra Pottemageren. Et dekoreret Ur fra Aaret 1860, der staar ved dens Side, paa Kamin-gesimsen i Dr. Uhles Værelse, ser dobbelt saa gammelt og medtaget ud. Dog maa denne Potte i Følge Dr. Uhles bedste Underretning om Sagen være i det mindste 2000 Aar gammel og har muligvis været nedlagt i Graven adskillige Aarhundreder, før vor Tidsregning begyndte.

Dr. Uhle fortæller en anden besynderlig Kendsgerning om disse gamle Folk, nemlig, at de vare dygtige Kirurger; de forstode at trepa-nere. Han har adskillige Hjerneskaller i sin Samling, og iblandt disse, som vides at tilhøre ovennævnte Tidsperiode, er der nogle, i hvilke der er boret Huller, og paa andre er der taget trekantede Stykker ud af Benet. Undersøgelser vise, at disse Indskæringer vare foretagne, medens Vedkommende levede, og det siges, at den eneste mulige Slutning, vi kunne drage deraf, er, at det var kirurgiske Operationer. Hvis de for-stode dette, er det kun rimeligt at antage, at deres Medicinmænd besad ikke saa liden Kundskab i Kirurgien. Dr. Uhle bemærkede, da han fore-viste disse Hjerneskaller, „at disse længst forsvundne Folk ikke vare saa-danne Dumrianer, som vi antog dem for at være".

Fra Undersøgelsens videnskabelige Del foreligge følgende interessante

Kendsgerninger: „Dr. Uhle dannede sin Teori angaaende Urfolkene i Peru og omliggende Republikker, medens han gjorde Udgravninger i en gammel Begravelsesplads, tyve engelske Mile fra Lima, Landets Hovedstad. Landets Indfødte have her begravet deres Døde i Løbet af en utallig Række af Aarhundreder; Pladsen var allerede ældgammel, da Inkaerne fremkom. Ved at grave længere og længere ned iagttog han Forandringen i Begravelses-Maaden, i de Redskaber, der vare begravne med de Døde, ja, endogsaa i Benbygningen og Hjerneskallerne. Længst nede paa Bunden og iblandt de ældste Levninger, der vare undgaaede Tidens Tand, fandt han Tusinder af Grave, som viste Redskaber, Begravelses-Maader og Hjerneskaller, der vare ubekendte og forskellige fra nogen bekendt Race- eller Stammedeling. Denne Opdagelse lagde Grunden til hans senere Undersøgelser. Han rejste i over to Aar gennem Landet, fra Kysten til den højeste beboede Del af Bjergene, hvor som helst der viste sig at være Ruiner. Han undersøgte Begravelsesstederne, gravede ned under gamle, faldefærdige Byers Grundvolde, og Resultatet er, at han paastaar, at i de fjerne Tidsaldre, længe før vor Tidsregnings Begyndelse og maaske førend den ældste Histories Begyndelse, som vi ere bekendte med, var Peru beboet af en halv civiliseret Folkerace, som herskede der i Aarhundreder og derefter forsvandt helt og holdent, og at der mellem denne Races Fald og Inkaernes Fremkomst i det mindste indkom fire Folkefærd som Erobrere og herskede over Landet."

Undersøgelser af denne Slags ere af særlig Interesse for dem, der studere Mormons Bog. I Følge denne Optegnelse var den vestlige Halvkugle kort Tid efter Syndfloden først befolket af en Race, der levede og gjorde Fremgang i lang Tid og tilsidst forsvandt, hvorefter andre Folk fremkom og en anden Civilisation med dem; de tiltog i Landet, og de bleve i Tidens Løb udryddede. Eftersom Videnskaben gør Fremskridt, synes den at bekræfte dette, og den bliver saaledes et Vidne om Sandheden af det Budskab, der møder Modstand allevegne.

(Deseret News.)

Kraftesløse religiøse Opvækkelser.

Der er iblandt dem, der lede den offentlige Mening paa dette Omraade, opmuntrende Tegn paa en alvorlig Overvejelse af Verdens religiøse Tilstand. „Opvækkelse" er for Tiden Genstand for Diskussion, og det Spørgsmaal fremkommer, om de saakaldte Opvækkelser ere blevne forældede og unyttige, fordi de have mistet deres Kraft til at bevæge Mængden og hæve den mod et højere Aandsliv.

The Watchman, et Blad, der udkommer i Boston, bemærker i sin Omtale af dette Emne, at Kristendommen eksisterer ikke som et Produkt

af naturlige Aarsager, og at den ikke kan gøre Fremskridt uden „overnaturlige" Bevæggrunde. Bladet fremhæver, at Nutidens Fejl maa være, at den for meget ringeagter det overnaturlige Element. Det siger: „Vi have i den Grad henvendt vor Opmærksomhed paa underordnede Aarsager, at vi for største Delen have glemt det guddommelige. Vi have visseligen ingen større Trang i Nutiden end tilfulde at forstaa, at vore Paafund og Fremgangsmaader, „vort regelmæssige Arbejde" og Alt, hvad dertil hører, kun ere Kraftledninger, og at de Intet udrette, medmindre Guds Kraft levendegør dem."

Dette er sandt, og det er særdeles mærkværdigt, fordi de Sidste-Dages Hellige for 70 Aar siden i Lydighed mod den guddommelige Befaling have vidnet om den selvsamme Kendsgerning, at religiøse Skikke uden den overnaturlige, livgivende, bevægende Kraft ere døde og værdiløse. Fremgangsmaaden kan være nok saa fuldkommen, men uden den fornødne Kraft til at oplive den og saa at sige sætte Maskineriet i Bevægelse er den unyttig. Det kunstigst byggede Lokomotiv kunde lige saa godt være en Træstamme imellem Skinnerne eller en Sten i Vandet, hvad dets Brugbarhed som Befordringsmiddel angaar. Det forbliver stille og er en Hindring og en Fare for andre, der ville rejse den Vej.

The Watchman siger meget træffende: „Det er let at forestille sig, hvorledes alt dette vilde forandres under en naadig Udgydelse af Guds Aand. Forandringen vilde være som den, vi se i Kalifornien, naar Vandet lades ud gennem Sluserne paa den bagte og tørre Jord. Ørken bliver til en Have. Menneskelig Natur og Guds Magt have ikke forandret sig saa meget i nogle faa Aar, at en Opvækkelse ikke længere er mulig. Dette er vor højeste Attraa, og vore Ønskers Styrke i denne Retning vil være vor Tros Maal og vort Begreb om dets Nødvendighed."

Nej! hverken den menneskelige Natur eller Guds Kraft ere forandrede. Den menneskelige Natur behøver nu som forhen det Samkvem med Gud, der gjorde det muligt for hans bemyndigede Tjenere at overvinde Verden i forrige Dage. Gud er ikke forandret. Han har aabenbaret sig i vore Dage og genoprettet sin Kirke paa Jorden.

Det er Manges Ulykke, at de, naar de høre Vidnesbyrdet, spørge ligesom Nataniel i Kristi Dage: „Kan noget godt være fra Nazaret?" Men i Modsætning til denne „Israelit" nægte de at undersøge Spørgsmaalet og forblive saaledes ved det gamle. De undslaa sig for at lytte til Vidnesbyrdet, at Kristendommen, hvis den skal være en Magt i Verden, maa være i direkte Forbindelse med Himmelen og derfra modtage sit Lys, sin Varme og sin Kraft. De forglemme ogsaa, at naar den Almægtige aabenbarer sig, saa sætter han ikke „en ny Klud paa et gammelt Klædebon". „Se! Jeg gør al Ting ny", dette er Princippet, han virker paa. Hvis Alle forstod dette, vilde de ikke krympe sig ved

at undersøge og fremkomme med den Undskyldning, at „det gamle" er godt nok i alle Henseender. Det er øjensynligt, at dette ikke er Tilfældet, siden de religiøse Ledere selv tilstaa, at de ingen Fremgang kunne gøre uden ved „overnaturlig" Hjælp. (Deseret News.)

Dødsfald.

Herved bekendtgøres for Slægtninge og Venner, at Maren Nielsen døde i Sigurd, Sevier County den 24. April 1902. Begravelsen fandt Sted i Richfield den 27. samme Maaned. Søster Nielsen blev født i Nim ved Horsens den 4. April 1828. Hun annammede Evangeliet i 1852 under megen Modstand baade af Familien og Fremmede og rejste til Amerika i 1854 med et Sejlskib. Om Bord paa dette blev hun gift med Rasmus Nielsen og havde en meget besværlig Rejse over Havet. Efter et Par Aars Ophold i Staterne kom hun til Zion med et Haandkarre-Kompagni og boede paa adskillige Steder, før hun kom til Richfield, hvor hun har boet i de sidste 30 Aar. En af hendes Sønner bor her, en anden i Sigurd, og en Datter bor i Elsinore. En Søn møder hende hisset, ligeledes hendes Mand, der døde for 3 Aar siden. (Bikuben.)

Rettelse. I sidste Nr. af „Stjernen", Side 172, 6. Linje f. n., er der efter Ordet emigrere forglemt en Linje. Sætningen skulde lyde saaledes: Han glædede sig over Evangeliets Fremgang i Skandinavien og opmuntrede de Hellige til ikke at emigrere, førend de bleve nærmere bekendte med Evangeliets Principper.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Biskop Orson F. Whitney 177
Konferencen i Bergen 180
En værdifuld Bog 183
Red. Bem:
Velkommen 184
Missions-Husets Indvielse 185
Afløsning og Forflyttelse 186
Mormonisme og Spiritisme..... 186
Fra gamle Peru................ 188
Krafteslose religiøse Opvækkelser.. 189
Dødsfald 192
Rettelse 192

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).